

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 5Csp/28/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120380283
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Salajová
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2022:6120380283.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudkyňou JUDr. Zuzanou Salajovou v spore žalobcu 365.bank, a. s., so sídlom Dvořákovo nábřežie 4, Bratislava, IČO: 31 340 890, právne zast. AK RELEVANS s.r.o., so sídlom Dvořákovo nábřežie 8A, 811 02 Bratislava, proti žalovanej A. B., C. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom XXX XX E. XXX, právne zast. advokátskou kanceláriou JAKUBIS & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Zámocká 36, 811 01 Bratislava, o zaplatenie 14.523,78 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalobu o zaplatenie sumy 2 496,38 eur zastavuje.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 3 992,75 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3 992,75 eur od 16. 10. 2022, a to v lehote do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

Žalovanej vo vzťahu k žalobcovi priznáva náhradu trov konania v rozsahu 44,26 %, o výške ktorej bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobca, v tom čase podnikajúci ešte pod obchodným menom Poštová banka, a. s. (keďže podľa zápisu v obchodnom registri došlo s účinnosťou k 03. 07. 2021 k zmene obchodného mena žalobcu na 365.bank, a. s., je tento v záhlaví rozsudku označený už aktuálnym obchodným menom) podal na Okresnom súde Banská Bystrica 14. 09. 2020 návrh na vydanie platobného rozkazu v upomínacom konaní začatom podľa zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a doplnení niektorých zákonov (ďalej žaloba) v ktorom žiadal, aby súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť mu sumu 16 390,11 eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 13 791 eur od 19. 08. 2020 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

2. Podanú žalobu odôvodňoval tým, že so žalovanou ako dlžníkom uzatvoril 06. 09. 2017 zmluvu o spotrebiteľskom úvere číslo 1766373556, neoddeliteľnou súčasťou ktorej boli aj Obchodné podmienky pre spotrebiteľské úvery na základe ktorej poskytol žalovanej peňažné prostriedky vo výške 15 000 eur. V žalobe tvrdil, že žalovaná sa zaviazala vrátiť poskytnuté prostriedky, zaplatiť úroky, poplatky a iné peňažné plnenia podľa zmluvných dokumentov, no úver riadne a včas nesplácal, preto žalobca úver 15. 04. 2019 po predchádzajúcom upozornení žalovanej vyhlásil za predčasne splatný. Po vyhlásení predčasnej splatnosti žalovaná podľa tvrdenia žalobca vykonala úhrady v celkovej sume 669,98 eur. Tvrdil, že hoci podľa Obchodných podmienok bol oprávnený aj naďalej, po zosplatnení úročiť nesplatenú istinu úrokom dojednaným v zmluve, neuplatňuje si voči žalovanej zmluvné úroky po zosplatnení úveru, ale len zákonné úroky z omeškania. V žalobe uviedol, že žalovaná svoj dlh nevyrovнала, preto žiada, aby ju k tomu zaviazal súd s tým, že dlžná suma pozostáva z istiny vo výške 13 791 eur, vyčísleného úroku

z istiny vo výške 1 544,69 eur (ide o súčet zmluvného úroku a zákonného úroku z omeškania od momentu poskytnutia úveru do momentu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru), vyčísleného zákonného úroku z omeškania vo výške 957,43 eur (ide o vyčíslený úrok z omeškania od momentu zosplatenia úveru do vykonania poslednej úhrady žalovanou), poplatkov vo výške 96,99 eur a zákonného úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 13 791 eur od 19. 08. 2020 do zaplatenia.

3. Okresný súd Banská Bystrica vydal 25. 09. 2020 vo veci platobný rozkaz, ktorý sa žalovanej nepodarilo doručiť do vlastných rúk a nakoľko žalobca po výzve súdu navrhol v súlade s § 10 zákona o upomínacom konaní pokračovanie v konaní na súde príslušnom podľa Civilného sporového poriadku, Okresný súd Banská Bystrica postúpil vec podľa § 10 ods. 3 uvedeného zákona na prejednanie tunajšiemu súdu a nedoručený platobný rozkaz sa zo zákona (§ 10 ods.3 zák. o upomínacom konaní) zrušil. Na tunajšom súde konanie je vedené pod spisovou značkou 5P/28/2021.

4. Súd 1. inštancie zistil, že žalovaná sa síce pracovne nachádza mimo miesta pobytu evidovaného v Registri obyvateľov SR, avšak zásielky na adrese evidovanej v Registri obyvateľov SR preberá.

5. Žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe nesúhlasila s výškou vymáhanej sumy, pretože žalobcovi uhradila oveľa vyššiu sumu, nakoľko vykonávala v prospech žalobcu úhrady aj po 18. 08. 2020, a to minimálne do marca 2021. Taktiež nesúhlasila s výškou niektorých vykonaných úhrad. Okrem úhrad vykonaných priamo ňou, jej boli od apríla 2021 vykonávané zrážky zo mzdy v sume 576 eur. Bola si vedomá dlhu, avšak chcela splácať dlh v správnej výške s poukazom na vykonané úhrady, keďže mala za to, že uhradila viac. Zároveň požiadala o splatenie dlhu formou mesačných splátok, nakoľko nemá dostatok financií na jednorazovú úhradu.

6. Po vyjadrení žalovanej výzvach súdu zobral žalobca žalobu späť, a to podaním z 29. 07. 2021 vo výške 1 486,28 eur, podaním z 12. 05. 2022 vo výške 380,05 eur, podaním z 08. 06. 2022 vo výške 50 eur, podaním z 23. 09. 2022 vo výške 580,05 eur. Celkovo teda po podaní žaloby zobral žalobu späť čo do sumy 2 496,38 eur.

7. Súd vo veci nariadil pojednávanie, ktorého sa zúčastnil právny zástupca žalovanej. Nedostavil sa žalobca a právny zástupca žalobcu, u ktorých má súd doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané a ktorí svoju neúčast' ospravedlnili písomným podaním doručeným súdu 23. 09. 2022 z dôvodu hospodárnosti konania s tým, že súhlasia, aby súd pojednával v ich neprítomnosti. Nedostavila sa žalovaná, u ktorej má súd doručenie predvolania na pojednávanie riadne a včas vykázané a ktorej neprítomnosť ospravedlnil jej právny zástupca, a to z dôvodu pracovných povinností mimo okresu Kežmarok, pričom súhlasila, aby súd dnes konal v jej neprítomnosti.

8. Súd vykonal dokazovanie výsluchom právneho zástupcu žalovanej a oboznámením sa s listinnými dôkazmi, najmä žalobou, aktuálnym stavom úveru k 31. 08. 2020, výzvou na úhradu dlžnej sumy z 15. 04. 2019, podaciami hárkami, predžalobnou výzvou z 31. 08. 2020, výzvou na splatenie dlžnej sumy z 18. 03. 2019, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zo 06. 09. 2017, platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica z 25. 09. 2020 č. k. 23Up/1791/2020 – 0, upovedomením Okresného súdu Banská Bystrica o postúpení veci z 23. 06. 2021, odpoveďami na lustrácie žalovanej v REGOB, v registri SP, vyjadrením žalovanej k žalobe doručené súdu 22. 07. 2021, fotokópiami šekov a dokladu o vklade v hotovosti na úverový účet, vyjadrením k výzve a čiastočným späťvzatím žaloby doručené súdu 29. 07. 2021, aktuálnym stavom úveru k 29. 07. 2021, návrhom Všeobecnej ochrany práv spotrebiteľov na pribratie do konania doručený súdu 02. 08. 2021, vyjadrením žalovanej k žalobe doručené súdu 13. 08. 2021, uznesením tunajšieho súdu z 23. 09. 2021 o nepribratí občianskeho združenia do konania, vyjadrením právneho zástupcu žalovanej doručené súdu 28. 10. 2021, duplikou žalobcu doručenou súdu 28. 12. 2021, oznámením žalobcu o odklade splátok žalovanej z 28. 03. 2018, žiadosťou o zmenu úveru z 28. 03. 2018, vyjadrením žalobcu k výzve súdu a čiastočným späťvzatím žaloby doručené súdu 12. 05. 2022, aktuálnym stavom úveru k 06. 05. 2022, stanoviskom právneho zástupcu žalovanej k vyjadreniu žalobcu doručené 17. 05. 2022, ďalším vyjadrením žalobcu doručené súdu 09. 06. 2022, prehľadom verifikačných otázok zo 06. 09. 2017, odkazmi na zásielky v Slovenskej pošte, čiastočným späťvzatím žaloby doručeným súdu 23. 09. 2022 a zistil nasledovný skutkový stav.

9. Právny zástupca žalovanej vo svojej výpovedi na pojednávaní zotrval na ich doterajších písomných vyjadreniach. Mal za to, že nedošlo k platnej mimoriadnej splatnosti úveru, a to z dôvodu, že žalobca

nedostatočným spôsobom skúmal bonitu žalovanej, a teda porušil svoju povinnosť tým, že si neoveril schopnosť žalovanej splácať úver. Žalobca síce uviedol, že skúmal bonitu žalovanej cez databázy, či žalovaná nemá dlhy, avšak bol názoru, že v čase uzatvárania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, žalovaná uviedla výšku svojho príjmu 550 eur, pričom výška splátok bola určená na necelých 300 eur. Preto bol názoru, že žalobca neskúmal riadne, aké sú majetkové pomery žalovanej, aké má iné výdavky na život, ako je ubytovanie, strava a pod. Žalobca teda nedostatočným spôsobom skúmal schopnosť žalovanej splácať úver, preto mal za to, že samotný úver by mal byť označený za bezúročný a bezpoplatkový. Na základe všetkých uvedených skutočností žiadal, aby súd žalobu zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania.

10. Žalobca ako dôkaz na svoje tvrdenie o uzavretí zmluvy o úvere predložil súdu tlačivo označené ako „Zmluva o spotrebiteľskom úvere dobrápôžička“ (čl. 18 spisu). V ňom sú v článku 1. ako zmluvné strany označení Poštová banka a.s., so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, 811 02 Bratislava, IČO:31 340 890 a ako klient- dlžník je tam označený žalovaný. Pod týmto označením zmluvných strán je článok 2. zmluvy označený ako „predmet ZoÚ a základné parametre spotrebiteľského úveru“ a v ňom je uvedené, že druh úveru je bezúčelový úver, výška úveru že je 15 000 eur, fixná úroková sadzba je 12,50 % ročne, dátum splatnosti prvej mesačnej splátky že je 15. 10. 2017, dátum každej ďalšej platby je k 15.dňu v mesiaci, výška mesačnej splátky je 269,72 eur, z čoho 248,72 eur je anuitná splátka istiny a úrokov a 21 eur sú mesačné náklady spojené s poistením schopnosti splácať úver, výška poslednej mesačnej splátky že je 268,25 eur, počet mesačných splátok úveru je 96. Ako dátum konečnej splatnosti je tam uvedený dátum 15. 09. 2025. Ďalej je tam uvedené, že RPMN je 16,10 % p. a., priemerná hodnota RPMN na trhu že je 9,08 % p. a. a celková čiastka, ktorú má klient zaplatiť že je 25.891,65 eur. V zmluve je uvedená tiež odplata za poskytnutie úveru (14,18 %) a najvyššia prípustná hodnota odplaty (18,16 %). Priamo v zmluve, v jej článku 6. sú uvedené termíny splatnosti a rozpis započítania jednotlivých splátok na istinu, úroky, poistenie a poplatky s uvedením zostatku istiny po započítaní každej splátky pri splácaní úveru v zmysle ZoÚ. Pri mieste určenom na podpis zmluvy sú uvedené podpisy s dodatkom, že banka podpísala zmluvu 08. 09. 2017 v Bratislave a žalovaná zmluvu podpísala vo Vrbove 06. 09. 2017.

11. Vo formulári zmluvy je v úvodnej časti obsahujúcej údaje o klientovi uvedené okrem jeho mena, priezviska, bydliska, rodného čísla a dátumu narodenia už len číslo jeho občianskeho preukazu, štátna príslušnosť a telefónne číslo. Žiadne údaje k posúdeniu jeho bonity tam uvedené nie sú a priamo z obsahu zmluvy ani nevyplýva, žeby od žalovanej bolo vyžadované dokladovanie jej pomerov nejakými dokumentmi a dôkazmi, zmluva na žiadne takéto dokumenty neodkazuje ani ich nespomína. V článku 4.11 zmluvy sa uvádza len predformulované vyhlásenie - že klient súhlasí s tým, aby banka sprístupnila inkasnej spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o. ním poskytnuté osobné údaje v rozsahu titul, meno, priezvisko, rodné číslo alebo druh a číslo dokladu totožnosti alebo dátumu narodenia na účely vyhľadania údajov a overovania platobnej disciplíny a schopnosti splácania jeho záväzkov v databázach EOS KSI...Súčasne udeľuje spoločnosti EOS KSI súhlas na poskytnutie údajov zo svojich databáz banke na ich ďalšie spracovanie v jej informačnom systéme a to najmä o druhu a výške jeho peňažných záväzkov a čase, v ktorom tieto jeho záväzky EOS KSI evidovala vo svojich databázach, informácie o štádiu vymáhania, v ktorom sa jeho záväzok nachádzal, okruh subjektov, voči ktorým tieto jeho záväzky vznikli ako aj údaje o výške ním uskutočnených platieb v stanovenom časovom období. Účelom...je overovanie jeho platobnej disciplíny a schopnosti splácania jeho záväzkov ako aj znižovanie rizika banky pri poskytovaní úverov.

12. Z aktuálneho stavu úveru žalovanej ku 31. 03. 2020 sa uvádza, že poskytnutá výška úveru bola 15 000 eur, vyčerpaných bolo 15 000 eur, splatených 539,02 eur, mimoriadne splatené 0 eur, možnosť čerpať 0 eur, nedočerpané 0 eur, celková istina 14 460,98 eur a čakajúce úhrady 0 eur. Ďalej z listiny „Aktuálny stav úveru ku dňu 31. 08. 2020“ predloženej žalobcom súd zistil, že žalovaná 08. 09. 2017 vyčerpala sumu 15 000 eur. Ďalej je tam miesto pre zaznamenávanie dátumov a výšky úhrad splátok úveru žalovanou, pričom z výpisu vyplýva, že žalovaná úhrady na úver realizovala v období od 15. 10. 2017 do 15. 03. 2018, kedy zaplatila sumu spolu 1 492,32 eur, potom v období od 15. 10. 2018 do 15. 02. 2019 uhradila 1 126,85 eur. Z úhrad žalovanej bola na istinu započítaná suma 539,02 eur, čím ako neuhradená istina ostala evidovaná suma 7 890,40 eur.

13. V Upozornení - výzva na splatenie dlžnej sumy z 18. 03. 2019 žalobca žalovanej oznámil, že podstatne porušila ustanovenia zmluvy o úvere a obchodných a neuhradila svoj záväzok v sume 1 195,71 eur. Zároveň ju upozornil na možnosť predčasného zosplatenia úveru, nakoľko ku 18. 03. 2019

je pohľadávka banky viac ako 3 mesiace po splatnosti a vyzval na zaplatenie dlžnej sumy v lehote 15 kalendárnych dní odo dňa doručenia výzvy.

14. Vo výzve na úhradu dlžnej sumy z 15. 04. 2019 žalobca žalovanej oznámil, že nakoľko svojim konaním podstatne porušila ustanovenia zmluvy o úvere a obchodných podmienok, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy o úvere, stáva sa jej úverová pohľadávka k 15. 04. 2019 predčasne splatnou v celom rozsahu. Výška dlžnej sumy, ktorú banka evidovala k tomuto dňu bola nasledujúca: dlžná istina – 14 460,98 eur, úrok – 1 544,69 eur a poplatky za upomienky – 36 eur, poistné – 60,99 eur spolu dlžná suma bola 16 102,66 eur. Zároveň žalovanú vyzval na zaplatenie dlžnej sumy v lehote 10 kalendárnych dní od doručenia výzvy.

15. Výzva na úhradu dlžnej sumy z 18. 03. 2019 bola vychádzajúc z predloženého dokladu o doručovaní (čl. 14 spisu) podaná na prepravu žalovanému 19. 03. 2019 a upozornenie bolo na prepravu podané 16. 04. 2019 (pozri doklad na čl. 15 spisu).

16. Žalobca vo svojom vyjadreniach uviedol, že žalovanej bol poskytnutý úver v sume 15 000 eur, pričom žalovaná od poskytnutia úveru do vyhlásenia predčasnej splatnosti uhradila na istinu sumu 539,02 eur, 1 381,16 eur na úroky a 296,01 eur na poplatky a poistné, teda od poskytnutia úveru do zosplatnenia uhradila celkovo 2 216,19 eur. Po zosplatnení úveru do podania žaloby uhradila žalovaná 669,98 eur a po podaní žaloby žalovaná uhradila sumu 1 866,33 eur. Všetky platby po zosplatnení žalobca započítal na istinu. Podľa prepisu platieb (čl. 98 spisu) žalovaná ku 11. 04. 2022 uhradila celkovo 4 752,50 eur, z toho na istinu bolo započítaná suma 3 075,33 eur, na úroky suma 1 381,16 eur a na poplatky suma 296,10 eur. Po podaní žaloby ešte žalovaná uhradila ešte ďalšie platby v celkovej sume 2 496,38 eur a v tejto časti žalobca zobral žalobu späť. Nestotožnil sa interpretáciou žalovanej o začiatku plynutia premlčacej doby, pričom poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/184/2019 z 15. 07. 2019, sp. zn. 6Co/257/2019 z 24. 11. 2020 v zmysle ktorého „každá zo splátok predstavuje samostatné plnenie, preto pre každú z nich plynie trojročná premlčacia doba vždy samostatne. Uvedené však platí iba vo vzťahu k splátkam, ktoré sa stali splatnými skôr ako veriteľ využil svoje právo v zmysle § 565 OZ požadovať zaplatenie celej pohľadávky v dôsledku nesplnenia niektorej splátky. V danom prípade zosplatnenie nemalo vplyv na splatnosť splátok, ktoré sa stali splatnými už skôr“. Ďalej uviedol, že žalovaná požiadala o odklad splátok, pričom jej bolo vyhovené a žalovanej bol povolený odklad splátok splatných k 15. 04. 2018, 15. 05. 2018, 15. 06. 2018, 15. 07. 2018, 15. 09. 2018. V zmysle odkladu splátok mala žalovaná pokračovať v splácaní so splátkou k 15. 10. 2018 vo výške 297,93 eur. Žalovaná sa následne dostala do omeškania so splátkou splatnou 15. 12. 2018, pričom veriteľ vyhlásil okamžitú splatnosť ku 15. 04. 2019. Mal za to, že prvým dňom, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz bol deň nasledujúci po zosplatnení úveru, t. j. 16. 04. 2019. Preto nárok žalobcu nie je premlčaný. Pokiaľ ide o skúmanie bonity žalovanej, tak poprel, že by si pred poskytnutím úveru neoveril žalovanou tvrdené skutočnosti. Žalobca skúma a overuje príjem podaním dopytu do Sociálnej poisťovne a záväzky zo Spoločného registra bankových informácií. V danom prípade vyhodnotil platobnú schopnosť žalovanej deklarováním pracovného pomeru a príjmu žiadateľky z externého zdroja Sociálnej poisťovne akceptovaním, jej príjmu 550 eur. V rámci posudzovania mala banka k dispozícii kompletne informácie o úverových záväzkoch žalovanej (výdavky) zo spoločného úverového registra informácií. Žiadateľka ako rodinný stav uvádzala slobodná, bez vyživovacích povinností. Finančná analýza platná v tom čase bola vyhovujúca pre poskytnutie úveru vo výške 15 000 eur na 8 rokov s mesačnou splátkou 248,72 eur + mesačné poistné za poistenie schopnosti splácať úvere. V čase posudzovania žiadosti žalovaná mala záväzok vo výške 693 eur s mesačnou splátkou 26 eur. Deklarovaný príjem bol 603 eur, avšak žalobca akceptoval nižší príjem. Hoci v čase posudzovania žiadosti absentovala metodika postupovania ohľadom výpočtu ukazovateľa schopnosti splácať úver, žalobca postupoval s odbornou starostlivosťou a prihliadal na príjmy, záväzky, rodinný stav žalovanej, náklady na zabezpečovania základných životných potrieb, ktoré upravuje zákon o životnom minime. Preto na podanej žalobe trval, a po poslednom späťvzatí žiadal, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 14 323,78 eur spolu s príslušným úrokom z omeškania a na náhradu trov konania.

17. Žalobou uplatnený nárok žalobca v žalobe právne odôvodnil tak, že jedná sa o nárok na vrátenie spotrebiteľského úveru. Keďže žalobca je bankou, obchodnou spoločnosťou, ktorej jedným z predmetov podnikania (činnosti) zapísaným v obchodnom registri bolo poskytovanie úverov, pričom zo zmluvy je zrejmé, že sa jednalo o spotrebiteľský úver, čo vyplýva tak z jej obsahu ako aj označenia, súd pri právnom posúdení uvedenej zmluvy a z nej uplatnených nárokov vychádzal z ustanovení zákona č. 129/2010

Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase, keď došlo k uzavretiu zmluvy ako aj zo všeobecnej úpravy spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.).

18. Podľa § 1 ods. 2 veta prvá zákona č. 129/2010 Z. z., o spotrebiteľských úveroch (ďalej ZoSÚ) v znení účinnom k 07. 12. 2017, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 1 ods. 8 ZoSÚ, ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov (napr. zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa).

Podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

Podľa § 7 ods. 2 ZoSÚ, spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

Podľa § 7 ods. 16 ZoSÚ, veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery

- a) spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov, a
- b) s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať.

Podľa § 7 ods. 17 ZoSÚ, vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ

- a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 a § 5,
- b) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a) banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky, posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veritelia, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veritelia podľa § 20 ods. 1 písm. a), ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

Podľa § 7 ods. 19 ZoSÚ, veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní určiť, dodržiavať a pravidelne prehodnocovať limit pre ukazovateľ schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

Podľa § 7 ods. 20 ZoSÚ, na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa použijú tieto položky

- a) čistý príjem spotrebiteľa,
- b) náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť,
- c) výška splátky spotrebiteľského úveru a
- d) peňažné záväzky znižujúce príjem spotrebiteľa.

Podľa § 7 ods. 27 ZoSÚ, veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a), banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní pri posudzovaní položiek podľa odseku 20, ktoré sa použijú pri výpočte ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, použiť dostatočné, primerané a aktuálne informácie o príjmoch, nákladoch na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, peňažných záväzkoch spotrebiteľa a ďalšie informácie o finančnej a ekonomickej situácii spotrebiteľa. Informácie o príjme podľa prvej vety je potrebné overovať preukázateľným spôsobom prostredníctvom interných zdrojov alebo externých zdrojov, ktoré sú nezávislé od spotrebiteľa. Náklady na zabezpečenie základných životných potrieb

spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť – je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum ustanovené osobitným predpisom, a príjem spotrebiteľa.

Podľa § 9 ods. 1 ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

V ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ sú ďalej uvedené náležitosti, ktoré zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka, pričom nedodržanie niektorých z nich zákon sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru.

Podľa § 11 ods.1 zákona ZoSÚ v znení účinnom ku 07. 12. 2017, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa,
- e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne inak ako bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa a nejde o bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu,
- f) veriteľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuvedie všetky plnenia, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú z poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo s ním súvisia,
- g) ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov.

Podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

19. Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej Občiansky zákonník), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

20. Zmluva posudzovaná v súdnej veci, uzavretá žalobcom so žalovanou je ako už bolo uvedené spotrebiteľskou zmluvou. Spotrebiteľské zmluvy sú typické tým, že ich o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatvárajú dodávatelia s veľkým počtom zákazníkov (spotrebiteľia) s tým, že dodávateľ ako navrhovateľ zmluvy vopred v návrhu stanovuje obsah týchto zmlúv a stanovuje aj podmienky ich realizácie. Návrh zmluvy býva často pripravený na predtlačeních tlačivách, spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, nemôže vyjednávať, jedinou jeho alternatívou je prijatie, respektíve odmietnutie návrhu zmluvy ako celku. Pre spotrebiteľskú zmluvu je teda charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, pričom nemá reálne možnosť tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok spotrebiteľských zmlúv a výslovne stanovuje, že také ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné (§ 53 ods. 5 OZ). Vychádza sa totiž z toho, že predovšetkým spotrebiteľ uzatvára zmluvu s dodávateľom v dobrej viere, že dodávateľ vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že medzi dodávateľom a spotrebiteľom je nerovný vzťah z hľadiska skúseností a vedomostí, pričom dodávateľ je v porovnaní so spotrebiteľom vo výhode.

21. Žalobca predložením písomného vyhotovenia úverovej zmluvy zo 06. 09. 2017 a predložením listiny „Aktuálny stav úveru k 31. 08. 2020“, v ktorej je zaznamenané vyplatenie úveru žalovanej s potvrdením o prijatých splátkach preukázal, že poskytol na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalovanej spotrebiteľský úver vo výške 15 000 eur z ktorého žalovaná zaplatila celkovo sumu 5 382,55 eur s poslednou úhradou po podaní žaloby 16. 08. 2022 v sume 50 eur. Žalobca tvrdí, že tým, že žalovaná nerealizovala svoju zmluvnú povinnosť, neuspokojené ostali nároky špecifikované v žalobe po čiastočnom späťvzati.

22. Keďže žalobca zobral po podaní žaloby na súd žalobu v časti o zaplatenie sumy 2 496,38 eur späť, súd v súlade s § 145 ods. 2 CSP konanie v tejto časti zastavil.

23. Vzhľadom na § 54a Občianskeho zákonníka súd skúmal aj to, či dané právo zo spotrebiteľskej zmluvy možno vymáhať, či nie je premlčané, pričom zistil, že premlčané ani v časti nie je. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluva bola uzavretá 06. 09. 2017, prvá splátka úveru bola splatná 15. 10. 2017 a žaloba bola na súd doručená 14. 09. 2020, niet pochyb, že k podaniu žaloby došlo v rámci trojročnej premlčacej doby. Žalobe však nebolo možné vyhovieť v celom rozsahu, lebo podľa názoru súdu jednalo sa v danom prípade o bezúročný a bezpoplatkový úver.

24. Výsledky vykonaného dokazovania priviedli súd v danom prípade k záveru, že je potrebné vychádzať z fikcie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. V zmysle danej právnej úpravy je totiž veriteľ povinný pri poskytnutí spotrebiteľského úveru riadne zistiť bonitu klienta, teda či klient bude schopný splácať úver. Či veriteľ túto povinnosť riadne a v súlade so zákonom splnil musí súd rozhodujúci o žalobe veriteľa o plnenie zosplatennej istiny, úrokov a ostatného príslušenstva z úveru skúmať vždy. Túto schopnosť veriteľ posudzuje predovšetkým na základe údajov o príjmoch a výdavkoch tak, ako sa to aj uvádza v § 11 ods. 2. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti klienta je teda kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, z ktorej bude schopný úver splácať.

Cieľom zákonodarcu bolo zamedziť zadlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne uhrádzať. Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu so spotrebiteľom uzavrie si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver alebo údajmi z príslušných databáz. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie vyhodnotiť a overovať a za dostatočné sa považujú iba také informácie, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Pokiaľ však veriteľ takto nepostupuje, zákonodarca jasne zadefinoval jeho počínanie ako hrubé porušenie povinnosti a z toho vyvodil sankciu vo forme bezúročnosti a bezplatkovosti úveru.

25. Vzhľadom na jasnú, jednoduchú a zrozumiteľnú zákonnú úpravu v § 7 a § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch je povinnosťou každého žalobcu domáhajúceho sa žalobou nárokov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere preukázať splnenie tejto zákonnej povinnosti už pri podaní žaloby, teda už v žalobe uviesť skutkové tvrdenia ako konkrétne bola skúmaná bonita žalovanej, s akým výsledkom a už pri podaní žaloby označiť a pripojiť dôkazy na preukázanie splnenia tejto zákonnej povinnosti. Preto bolo na žalobcovi (nehovoriac o tom, že ide o profesionála v oblasti poskytovania úverov) aby už spolu so žalobou predložil všetky zákonom predpokladané dôkazy (teda vrátane výstupov z príslušnej databázy alebo registra) na preukázanie skúmania bonity s odbornou starostlivosťou. Keďže žaloba neobsahuje vôbec žiadne skutkové tvrdenia k splneniu tejto povinnosti (ako konkrétne prípadne bola plnená, s akým konkrétnym výsledkom, na základe akých dokladov a výstupov), nie je možné vychádzať ani z ich nepopretia žalovaným, keďže popierať možno len to, čo v žalobe je uvedené, a nie to, čo v nej ani náznakom uvedené nie je a na čo žalovaný nemohol ani pomyslieť, hoci to v nej, ak žalobca chcel byť v spore úspešný, uvedené bezpodmienečne byť malo.

26. Vychádzajúc z § 7 ako aj § 11 ods.2 zákona č. 129/2010 Z. z. je povinnosťou veriteľa pri posúdení úverovej schopnosti klienta brať na zreteľ ako existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy a výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať (napr. predpokladaný príjem z prejednávaneho dedičského konania, predaja nehnuteľnosti, poisťného plnenia a pod.). Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúca. Nejde však pritom o získanie stopercentnej istoty, že úver bude v budúcnosti splatený, pretože nie je napr. možné s istotou vylúčiť, že spotrebiteľ dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu chorobu a pod. Z uvedeného je zrejmé, že cieľom zákonodarcu bolo efektívne zamedziť predlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu uzavrie alebo nie, si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver. Pri získavaní relevantných informácií za účelom posúdenia úverovej schopnosti spotrebiteľa tak veriteľ vychádza ako z informácií dodaných spotrebiteľom (a samozrejme ním aj preukázaných), tak z informácií, ktoré získava z iných dostupných zdrojov. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Táto povinnosť však nezabavuje veriteľa konať s odbornou starostlivosťou, teda vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom/domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný/domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t. j. konkrétne príjmy zo zamestnaneckej alebo inej činnosti, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť alebo nezaopatrené deti). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje (rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 32Csp/132/2020 z 11. 03. 2021).

27. V rámci posúdenia bonity žalobca poukázal na to, že žalobcu skúmal bonitu žalovanej a overil návratnosť na základe údajov zo žiadosti žalovanej, kde uviedol, že je slobodná, bez vyživovacích povinností, zamestnaná s akceptovaným príjmom 550 eur, čo si overil dotazom v Sociálnej poisťovni.

Jediný výdavok, ktorý získal žalobca z dát dopytu bolo, že žalovaná spláca jeden úver v súhrnnej výške s mesačnou splátkou 26 eur. V zmluve však neboli uvedené žiadne príjmy a ani žiadne mesačné finančné výdavky (napr. splátky úverov, hypoték, lízingov) a tiež iné mesačné výdavky (napr. SIPO, náklady na bývanie, telefón). Je potrebné uviesť, že v zmluve vôbec neboli uvedené položky typu príjem či výdavky. Zároveň súčasťou žaloby žiadna žiadosť k zmluve pripojená nebola, bola predložená iba zmluva a prílohy, ktoré súd špecifikoval v bodoch 10., 11. tohto rozsudku. Teda vo vzťahu k iným záväzkom (KTK v inej banke, kreditná karta, spotrebný úver, leasing, hypotéka a iné) a iným výdavkom vrátane výdavkov v domácnosti neboli zo strany žalovanej uvedené žiadne. Zo zoznamu predložených a skontrolovaných dokladov k žiadosti vyplýva, že právny predchodca žalobcu vychádzal pri posudzovaní žiadosti a poskytovaní úveru iba z dokladov totožnosti, výpisu zo Sociálnej poisťovne a dátach dopytu. Ďalšie doklady ako napr. potvrdenie o príjme, potvrdenie o daňovej povinnosti/kópia daňového priznania a potvrdenie o adrese neboli k zmluve o spotrebiteľskom úvere doložené. V samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere neboli uvedené žiadne informácie týkajúce sa overovania bonity žalovanej.

28. Z vyjadrenia žalobcu, ako aj z predloženej zmluvy spotrebiteľskom úvere mal súd preukázané, že žalobca vychádzal najmä z osobných vyhlásení žalovanej o jej osobných, zárobkových a majetkových pomeroch bez toho, aby od nej požadoval predloženie dokumentov na preukázanie príjmov a výdavkov. Za dostatočné získané informácie dokladujúce schopnosť spotrebiteľa splácať úver nemožno považovať informácie získané výlučne od spotrebiteľa bez akéhokoľvek overenia a preukázania. Odborná starostlivosť predpokladá údaje, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, overiť, resp. objektívne preukázať napr. potvrdením zamestnávateľa dlžníka zdroj jeho príjmu, potvrdením o daňovej povinnosti a pod. Dôležitú úlohu zohráva aj povinnosť veriteľa využívať verejne dostupné informácie akými sú napríklad štátom publikované údaje o životnom a existenčnom minime, priemerných výdavkoch obyvateľstva a pod. a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie len tvrdnými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (bližšie pozri Rozsudok NS ČR z 25. 07. 2018, sp. zn. 33Cdo 2178/2018).

29. V priebehu konania žalobca riadne nepreukázal, že by s odbornou starostlivosťou zisťoval príjmy a zadlženosť a najmä výdavky žalovanej, a teda jej schopnosť platiť poskytnutý úver. Zároveň v zmluve nie sú uvedené žiadne výdavky žalovaného, tak ako nie je v zmluve žiadna žalobca neunesol teda dôkazné bremeno na preukázanie splnenia svojej povinnosti. Právny predchodca žalobcu pri uzatváraní úverovej zmluvy nepostupoval s náležitou odbornou starostlivosťou, keďže pri absencii dokladov a bez preverenia v príslušných registroch, ktoré by riadne preukázali údaje o pomeroch žalovaného, tiež pri debetnom zostatku na účte, mu aj napriek tomu poskytol úver.

30. Navyše, zo strany žalobcu nebol podaný žiadny dôkaz ani o tom, že by žalobca preveril výdavky žalovaného súvisiace s peňažnými záväzkami, chodom domácnosti a živobytím, pričom nie je možné vychádzať len z tvrdení, či čestného prehlásenia spotrebiteľa, ak tieto nie sú podopreté konkrétnymi podkladmi a nestačí mať preukázaný len príjem spotrebiteľa. Zákon o spotrebiteľských úveroch jasne a zreteľne stanovuje veriteľovi povinnosť preveriť údaje nielen o príjme, ale aj o výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa. V tomto prípade žalobca nielenže žiadnym spôsobom nepreveril výdavky žalovanej, ale ani nepožadoval od žalovanej uvedenie akejkoľvek výšky výdavkov. V zmluve o spotrebiteľskom úvere absentujú akékoľvek údaje o výdavkoch žalovanej, vrátane výdavkov na bežný chod domácnosti. Nedôsledne zisťovanie finančných výdavkov a uspokojenie sa s „nulovými“ výdavkami, navyše pri v zmluve neuvedení o počte vyživovacích povinností, svedčí o hrubom porušení povinnosti veriteľa konať s odbornou starostlivosťou.

31. Z vyššie uvedených dôvodov sa súd nestotožnil s tvrdením žalobcu, že s odbornou starostlivosťou posudzoval schopnosť žalovanej splácať úver. Podľa názoru súdu nemožno za konanie s odbornou starostlivosťou považovať v prípade, ak si žalobca rozhodujúce skutočnosti o bonite žalovanej žiadnym spôsobom neoveril. Absencia zohľadnenia príjmov a výdavkov a ich vzájomné porovnanie neumožňuje objektívne posúdiť finančnú situáciu a solventnosť spotrebiteľa, vrátane jeho schopnosti splácať úver a plniť si svoje záväzky aj v budúcnosti. Povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť splácať spotrebiteľský úver zaťažuje veriteľa, nie spotrebiteľa.

Vychádzajúc zo žalobcom predložených dôkazov súd konštatuje, že v danom prípade žalobca poskytol žalovanej vysoký úver, pričom ničím nepreukázal, zo zmluvy vôbec nevyplýva, že by mal zistenú a preverenú výšku jej príjmov, výdavkov.

32. Zároveň súd sa stotožňuje s tvrdením žalovanej, že žalobca poskytol žalovanej vysoký úver 15 000 eur, pri výške príjmu 550 eur a mesačnou splátkou 269,72 eur, čo je skoro polovica príjmu žalovanej, preto bolo absolútne nevyhnutné, aby žalobca preukázal, že riadne preskúmal schopnosť žalovanej splácať takýto vysoký záväzok v čase uzavretia tejto úverovej zmluvy, pretože po odpočítaní tejto sumy a sumy 26 eur, ktorú už žalovaná platila na iný úver, žalovanej ostala suma 251,28 eur. Ďalej je potrebné uviesť, že hoci si v zásade každý veriteľ môže rôzne upraviť svoje podmienky pre poskytnutie úveru a je len na ňom, akú mieru podnikateľského rizika je ochotný v tejto súvislosti podstúpiť, nič to nemení na tom, že vždy a za každých okolností musí byť splnený minimálny zákonom predpísaný štandard posúdenia bonity spotrebiteľa, pričom zákon v § 11 ods.2 ZoSÚ za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom nevykonanie čo i len jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove z 10. 03. 2020 sp. zn. 3Co/153/2019, najmä bod 17. odôvodnenia rozsudku).

33. Nie je možné vychádzať len z tvrdení, či čestného prehlásenia spotrebiteľa, ak tieto nie sú podopreté konkrétnymi podkladmi a nestačí mať preukázaný len príjem spotrebiteľa, lebo zákon jasne hovorí o preverení údajov nielen o príjme, ale aj o výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, čo tu žalobca nepreukázal, že náležite preveril. Podľa obsahu zmluvy okrem občianskeho preukazu veriteľ od žalovaného žiadne iné doklady pri uzavretí zmluvy nežiadal, nežiadal od neho ani doklady o príjme a výdavkoch. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch. Povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť splácať spotrebiteľský úver zaťažuje veriteľa (§ 7 ods. 1 ZoSÚ) a spotrebiteľ je povinný potrebné údaje veriteľovi poskytovať na žiadosť veriteľa (§ 7 ods. 2 ZoSÚ), preto žalobca mal preukázať, že skutočne žiadal údaje o výdavkoch žalovaného a že tieto aj náležite preveril. Podľa § 7 ods. 27 ZoSÚ žalobca bol povinný použiť dostatočné, primerané a aktuálne informácie o príjmoch, nákladoch na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť, peňažných záväzkoch spotrebiteľa a ďalšie informácie o finančnej a ekonomickej situácii spotrebiteľa. Informácie o príjme podľa prvej vety je potrebné overovať preukázateľným spôsobom prostredníctvom interných zdrojov alebo externých zdrojov, ktoré sú nezávislé od spotrebiteľa. Náklady na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa a osôb, voči ktorým má spotrebiteľ vyživovaciu povinnosť – je nevyhnutné posudzovať s ohľadom na životné minimum ustanovené osobitným predpisom a príjem spotrebiteľa. Ak žalobca chcel presvedčiť súd, že náležite preveril príjmy a výdavky žalovanej, bol povinný predložiť či označiť dôkazy, či už z interných alebo externých zdrojov, z ktorých pri tomto preverení vychádzal, čo neurobil. Ak sa veriteľ uspokojí len s tvrdením žalovanej, je to nepostačujúce, keďže nejde o náležité preverenie bonity. Žalobca teda ničím nepreukázal preverenie príjmov, výdavkov žalovanej, hoci to zákon jasne vyžadoval. Súd preto vzhľadom na všetko uvedené a neunesenie dôkazného bremena žalobcom má za to, že došlo k hrubému porušeniu povinnosti veriteľa zistiť konkrétnu výšku príjmov, výdavkov, nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa. Odborná starostlivosť jasne predpokladá, aby údaje, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, veriteľ overil, resp. dlžník objektívne podložil (podporne pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/130/2019).

34. Žalobca tiež nepreukázal, žeby prihladal na údaje z akejkoľvek príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Neuniesol teda dôkazné bremeno na preukázanie splnenia svojej povinnosti. Aby súd mohol v súdnom konaní konštatovať riadne splnenie povinností podľa § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, je potrebné predložiť mu konkrétny dôkaz (výstup) preukazujúci to, ako, kedy a s akým konkrétnym výsledkom malo byť také preverenie dlžníka v príslušných registroch a databázach veriteľom vykonané, čo sa v tu súdnej veci nestalo. Súd preto vzhľadom na všetko uvedené má za to, že došlo k hrubému porušeniu povinnosti veriteľa zistiť konkrétnu výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa. Odborná starostlivosť navyše predpokladá, aby údaje, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, veriteľ overil, resp. dlžník objektívne podložil (podporne pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/130/2019).

35. Súd sa v plnom rozsahu stotožňuje aj so závermi vyslovenými Krajským súdom v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 6Co/171/2016 z 27. 10. 2016 v zmysle ktorých: „Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa. Odvolací súd uvádza, že v tomto smere § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. vôbec nepôsobí odradzujúco, preto je dôvodné aplikovať ustanovenie generálneho zákona – Občianskeho zákonníka, a to § 3 ods. 1 o odmietnutí ochrany pri tak závažnom porušení povinnosti veriteľa na finančnom trhu. Poskytovanie úverov a pôžičiek je veľmi vážnym predmetom podnikateľskej činnosti, pretože pri tomto nejde o odplatu platenú v hotovosti, ale o odloženú platbu beztoho, aby bolo zrejmé, čo postretne dlžníka po uzavretí zmluvy. Ak je takáto agenda obzvlášť sledovaná z dôvodu neistých pomerov, ktoré môžu nastať po poskytnutí úveru, potom musia existovať prísne nároky na vyžadovanie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a vyhodnotiť bonitu spotrebiteľa, keďže na rozdiel od neistých okolností po uzatvorení zmluvy je stav spotrebiteľa z pohľadu jeho osobných majetkových pomerov v čase kontraktácie spoznatelný. Ak Súdny dvor uznal ako odradzujúcu sankciu nepriznanie úrokov pri nezodpovednom prístupe dodávateľa na finančnom trhu pre porušenie konať s odbornou starostlivosťou, potom je podľa názoru odvolacieho súdu úplne eurokonformné aplikovať § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a porušenie závažnej povinnosti veriteľa považovať za odporujúce morálke.“

36. Súd dáva do pozornosti aj článok 26 preambuly smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorého členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedajúcich postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takému správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. 06. 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií, veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

37. Aj z judikatúry Súdneho dvora EÚ jasne vyplýva povinnosť súdov skúmať pri spotrebiteľských zmluvách bonitu spotrebiteľa. Súd v tejto súvislosti poukazuje napr. na aktuálny rozsudok Súdneho dvora (druhá komora) z 05. 03. 2020 vo veci C-679/2018 (OPR-Finance s.r.o. proti GK) podľa ktorého Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. 04. 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offa existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23.

38. Súd v tejto súvislosti poukazuje tiež napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/130/2019 z 27. 02. 2020. V ňom krajský súd okrem iného uviedol, cit. „Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom žalobca pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta.“

39. Súd na podporu svojich záverov poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove z 10. 03. 2020 sp. zn. 3Co/153/2019 týkajúci sa rovnako porušenia povinnosti skúmať náležite bonitu spotrebiteľa. Podľa záverov krajského súdu (viď bod 17 odôvodnenia rozsudku) „je nutné konštatovať, že ustanovenie § 11 ods.2 zákona č. 129/2010 Z. z. Súd v súlade s požiadavkou odbornej spôsobilosti veriteľa vykladá tak, že bonita dlžníka musí byť skúmaná cez zisťovanie jeho príjmov a výdavkov ako aj jeho lustráciou cez príslušné databázy. Nevykonanie jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej

starostlivosti. Ako vyplýva z prejednávanej veci, overenie bonity dlžníka nebolo dostatočné. Postup žalobcu bol iba formálny a nezodpovedal odbornej starostlivosti. Žalobca nemal preukázaný príjem žalovaného hodnovernými dokladmi, napriek tomu mu poskytol úver. Žalobca sa nezaujímal, aké má žalovaný výdavky na živobytie a či mu teda zostáva dostatok finančných prostriedkov na splácanie úveru. V konaní žalobca nepreukázal splnenie si povinnosti uloženej mu ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Keďže žalobca hrubo porušil zákonom stanovenú povinnosť, v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov“.

40. Súd v tu prejednávanej veci dospel k záveru, že žalobca absolútne ničím nepreukázal, že by náležite skúmal a vyhodnotil bonitu žalovanej v zmysle § 11 ods. 2 vety druhej zákona č. 129/2010 Z. z. v kontexte s § 7 ods. 1 citovaného zákona, čo spôsobilo bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

41. Vo vzťahu k žalobcovi prisúdenej výške nároku 3 836,50 eur súd uvádza, že pri jeho vyčíslení vychádzal z toho, že nedôsledné skúmanie bonity žalovanej spôsobilo tu aj ďalší dôsledok vyplývajúci z § 11 ods. 2 vety prvej citovaného zákona a to ten, že nie je možné úver predčasne zosplatiť. Právny úkon veriteľa o zosplatení je preto v rozpore s týmto ustanovením a preto podľa § 39 Občianskeho zákonníka je absolútne neplatný. Navyše samotné oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru ani nemožno akceptovať ako korektnú výzvu k plneniu pre nesprávne uvedenú výšku dlhu žalovaného, keď je tam vyzývaný k úhrade sumy až 16.102,66 eur, teda so zarátaním úrokov, poplatkov, na ktoré nárok vôbec nevznikol a v skutočnosti jeho dlh bol podstatne nižší.

42. Neplatnosť predčasného zosplatenia úveru znamená, že žalobca má nárok len na nezaplatené splátky splatné ku dňu rozhodnutia súdu, t. j. ku 04. 10. 2022. Prvá splátka vo výške 269,72 eur bola podľa zmluvy splatná 15. 10. 2017, splatnosť splátok bola dohodnutá k 15. dňu v mesiaci. Ku dňu rozhodnutia súdu tak bolo splatných 60 splátok (do 15. 09. 2022) po 156,25 eur, nakoľko súd úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, teda mesačná splátka úveru bez úrokov a bez poplatkov bola v sume 156,25 eur (15 000 : 96), čo predstavuje sumu 9 375 eur (60 x 156,25 eur). Nebolo ničím spochybnené to, čo vyplýva z listiny aktuálny stav úveru, ako aj vyjadrení žalobcu po podaní žaloby, a síce, že žalovaná do dňa vyhlásenia rozsudku (§ 217 ods.1 Civilného sporového poriadku) zaplatila žalobcovi celkovo 5 382,25 eur, preto jej splatný dlh ku dňu vyhlásenia rozsudku činí 3 992,75 eur (9375 eur – 5382,25 eur). Súd preto vyhovel žalobe len v tejto časti a vo zvyšku ju ako nedôvodnú zamietol. Znamená to, že žalovaná by mala pokiaľ ide o doposiaľ nesplatený, neuhradený zvyšok úveru (nesplatené splátky) pokračovať v splácaní úveru po 156,25 eur mesačne až do doplatenia výšky poskytnutej čistej úverovej istiny vo výške 15 000 eur.

43. Žalobca má nárok aj na úroky z omeškania podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

44. Podľa § 517 ods. 1 vety prvej Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

45. Vykonávacím predpisom ustanovujúcim výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania je Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

46. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01. 02. 2013 výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

47. Žalobca uplatnil úroky z omeškania od 19. 08. 2020 zo zosplatennej sumy úveru (a v jej výške až 1 3791 eur) a nie z jednotlivých omeškaných splátok po 18. 07. 2018. Žalovaná však k tomuto dňu (teda do 19. 08. 2020) vzhľadom na vyššie uvedené závery nebol v omeškaní so splátkami vo výške 13 791 eur. Žalobca nežiadal úrok z omeškania z jednotlivých splátok odo dňa nasledujúceho po dni ich splatnosti, ale žiadal úrok z omeškania až odo dňa nasledujúceho po dni keď v zmysle jeho názoru

vznikla žalovanému povinnosť zaplatiť celú dlžnú sumu jednorazovo, čo súd vzhľadom na dispozičný princíp nemohol prekročiť. Súd preto priznal úroky z omeškania z celej prisúdenej istiny až odo dňa nasledujúceho po zročnosti poslednej priznanej splátky, teda od 16. 10. 2022. Priznanie sankčných úrokov z jednotlivých splátok po 19. 08. 2020 by totiž bolo v rozpore s dispozičnou zásadou upravenou v § 216 ods. 2 CSP. Celkovo posúdenie omeškania žalovanej žalobcom a výpočet uplatneného úroku z omeškania tak boli zjavne nesprávne z dôvodu, že jednalo sa o bezúročný a bezpoplatkový úver, čo bráni vyhovneniu žalobe nad prisúdený nárok.

48. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

V danom prípade bolo po čiastočnom späťvzati predmetom konania zaplatenie sumy 14 323,78 eur s príslušenstvom a súd priznal žalobcovi len zaplatenie sumy 3 992,75 eur s príslušenstvom, nakoľko v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, úspech žalobcu tak predstavuje 27,87 % a úspech žalovanej predstavuje 72,13 %. Teda medzi pomerom úspechu žalobcu a jeho neúspechom, je rozdiel v jeho neprospech a žalovanej ako úspešnej strane v konaní vznikol nárok na náhradu trov konania.

Vzhľadom na pomer úspechu v konaní preto súd v zmysle uvedených zákonných ustanovení priznal žalovanej vo vzťahu k žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 44,26 %. O výške trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.